

Dienes Dénes

A NAGY BARNA- EMLÉKNAP ELÉ

Nagy Barna, a két háború közötti legendás sárospataki teológiai karkiemelkedő tagja, ötven éve 1969-ben hunyt el tragikus hirtelenséggel. Amikor rá emlékezünk, személyén keresztül a Sárospataki Teológiai Főiskola sajátos korszaka is felidéződik lelki szemeink előtt. Az iskola életében gyakran követték egymást válságos és dicsőséges szakaszok, s mintha az ő élete ugyanezt a történetet képezte volna le. Rendkívüli tehetsége nem bontakozhatott ki a maga teljességében a történelmi körülmények okán. Korai, hirtelen halála következtében végképp torzóban maradt életműve. S ami neki magának is személyes fájdalma volt, hogy szeretett *alma matere* is a kényszerek között csonkán, a Gyűjtemények keretei között vegetálhatott tovább. Nincs semmi túlzás abban, amikor együtt látjuk őt elválaszthatatlanul a Sárospataki Református Kollégiummal, hiszen ő maga is egynek érezte magát vele. Az a szellem, ami jellemezte őt, kölcsönzött volt, még hozzá a legjobb értelemben, azaz nem epigonként, hanem teremtő személyiségként hordozta a sárospataki szellemiséget lelkében. Tehetsége és képzettsége együtt alkotta azt a teremtő szellemi erőt, amely már diákkorában is csillogott, később pedig a református teológiai élet egén ragyogó csillagként tündökölt. Kifejezetten tragikus, hogy e korszak legnagyobbjai – vele együtt – nem használhattak annyit a református szellemi életben, mint amennyire képesek lettek volna. Református egyházunk mai legfőbb problémáinak egyik jelentékeny oka éppen ebben a szomorú tényben keresendő. Amikor tehát most emlékezünk, nem pusztán felidézzük Nagy Barna alakját, hanem keressük annak esélyét is, hogy életművének hatását miként tudnánk a javunkra fordítani, elsősorban anyaszentegyházunk szellemi-lelki megújulásának a szolgálata érdekében. A legelső feladatunk éppen az, hogy ezt az

életművet megismerjük, rangjának és szerepének megfelelően a helyén kezeljük, és képesek legyünk abból tanulni. Sárospatak ennek révén is visszatálhat küldetéses önmagához, és betöltheti – más körülmények között ugyan, de sok tekintetben Nagy Barna korához hasonló nehézségek között – Istentől nyert feladatát.

Dienes Dénes

A NAGY BARNA- EMLÉKNAP ELÉ

Nagy Barna, a két háború közötti legendás sárospataki teológiai karkiemelkedő tagja, ötven éve 1969-ben hunyt el tragikus hirtelenséggel. Amikor rá emlékezünk, személyén keresztül a Sárospataki Teológiai Főiskola sajátos korszaka is felidéződik lelki szemeink előtt. Az iskola életében gyakran követték egymást válságos és dicsőséges szakaszok, s mintha az ő élete ugyanezt a történetet képezte volna le. Rendkívüli tehetsége nem bontakozhatott ki a maga teljességében a történelmi körülmények okán. Korai, hirtelen halála következtében végképp torzóban maradt életműve. S ami neki magának is személyes fájdalma volt, hogy szeretett *alma matere* is a kényszerek között csonkán, a Gyűjtemények keretei között vegetálhatott tovább. Nincs semmi túlzás abban, amikor együtt látjuk őt elválaszthatatlanul a Sárospataki Református Kollégiummal, hiszen ő maga is egynek érezte magát vele. Az a szellem, ami jellemezte őt, kölcsönzött volt, még hozzá a legjobb értelemben, azaz nem epigonként, hanem teremtő személyiségként hordozta a sárospataki szellemiséget lelkében. Tehetsége és képzettsége együtt alkotta azt a teremtő szellemi erőt, amely már diákkorában is csillogott, később pedig a református teológiai élet egén ragyogó csillagként tündökölt. Kifejezetten tragikus, hogy e korszak legnagyobbjai – vele együtt – nem használhattak annyit a református szellemi életben, mint amennyire képesek lettek volna. Református egyházunk mai legfőbb problémáinak egyik jelentékeny oka éppen ebben a szomorú tényben keresendő. Amikor tehát most emlékezünk, nem pusztán felidézzük Nagy Barna alakját, hanem keressük annak esélyét is, hogy életművének hatását miként tudnánk a javunkra fordítani, elsősorban anyaszentegyházunk szellemi-lelki megújulásának a szolgálata érdekében. A legelső feladatunk éppen az, hogy ezt az

életművet megismerjük, rangjának és szerepének megfelelően a helyén kezeljük, és képesek legyünk abból tanulni. Sárospatak ennek révén is visszatálhat küldetéses önmagához, és betöltheti – más körülmények között ugyan, de sok tekintetben Nagy Barna korához hasonló nehézségek között – Istentől nyert feladatát.